

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/500/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

421/2015. (XI. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2014. augusztus 4-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2015. november 26-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Ny.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben csekély fokú alapjogsértés történt.

Indokolás

A panaszos 2014. augusztus 4-én, postai úton terjesztette elő panaszát, a panaszossal szemben 2014. július 25-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy panasszal él a Ny.-i Rendőrkapitányság Ú.-i Rendőrőrs által 2014. július 25-én foganatosított intézkedése ellen. 2014. július 25-én a panaszos élettársával a szobában aludtak, amikor az előszobából hangokat hallottak, így kimentek oda. Az előszobában tartózkodott O. M. Z. polgármester, valamint egy ember kamerával és V. A. az É. Gy. Sz. egyik dolgozója, azzal az indokkal, hogy a panaszos gyermekeit ki kell emelni a családjukból. A panaszos és családja nagyon megrémült, mivel engedélyük nélkül tartózkodtak ezek az emberek a lakásukban, ezért a panaszos álláspontja szerint a szokásosnál ingerültebben viselkedtek a váratlan vendégekkel szemben. V. A., az egyetlen hivatalos személy az eljárás során a panaszos élettársnak felszólítására elhagyta az ingatlant, azonban a másik két személy nem. O. M. Z. kihívta a rendőrséget a helyszínre, akik azonban a helyszínre érkezésük után nem jártak el szakszerűen a panaszos véleménye szerint. A rendőrök nem igazoltatták O. M. Z.-t és a másik személyt, illetőleg nem tájékoztatták a

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

tekintetben, hogy az előbb említett személyek mit keresnek a panaszos engedélye nélkül a lakásában. A panaszos a betegsége miatt ingerülten reagált arra, hogy ők lettek a gyanúsítottak, amit szóvá is tett a rendőröknek, de semmilyen fenyegető, becsmérő kijelentés nem hangzott el a panaszos részéről. Ennek ellenére az intézkedő rendőr arcon ütötte a panaszost, majd megbilincselte, illetőleg a panaszos betegsége miatt becsmérő kifejezésekkel illette. Ezt követően a panaszost gyám nélkül előállították az Ú.-i Rendőrőrsön, illetőleg a gyám jelenlétét mellőzve kihallgatták, pedig a panaszos állítása szerint az Ú.-i rendőrőrs tisztában van vele, hogy gyámság alatt áll.

A panaszos elmondása szerint, a rendőri intézkedést követően önként átadták a gyermekeiket a Gy. Sz. számára. Ezt bizonyítja az is, hogy a panaszos élettársával együtt közös autóval mentek el az új nevelőszülőkhöz.

A panaszos sérelmezi, hogy a rendőrök a polgármester hívására érkeztek a helyszínre, annak ellenére, hogy a panaszos így véli, hogy csak a Gy. Sz. hívhatta volna ki a rendőrséget. Továbbá sérelmezi azt is, hogy a rendőrök a betegségével gúnyolódtak. A panaszos fizikailag nem állt ellen, azonban a rendőrök mégis megütötték, és megbilincseltek.

2) A panaszos panaszbeadványában mellékelte az Ú.-i Város Polgármesteri Hivatala által hozott határozatot a panaszos részére gondnokrendelésről.

Tekintettel arra, hogy a panaszos hiányosan csatolta a határozatot, a Testület csak a rendelkezésre álló információkat közli abból. A határozat szerint, Ú. Város Polgármesteri Hivatala Gyámhivatal a panaszos, mint gondokolt részére - akit a Ny.-i Városi Bíróság 9.P. 21.331/2010/5. számú 2010. június 23-án kelt és 2010. szeptember 6-án jogerőre emelkedett ítéletével cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezett, valamennyi ügycsoportban, általános jelleggel – D. Sz. általános hatállyal gondnokul kirendeli.

A gondnok a gondnokság alá helyezett személy vagyonának kezelője és törvényes képviselője. A gondnok indokolt esetben-vállalása esetén- a gondnokság alá helyezett gondozását is ellátja.

A korlátozottan cselekvőképes személy jognyilatkozata általános jelleg-a Ptk. 14/B. § (2) bekezdésében foglaltak kivételével- csak akkor érvényes, ha azt a gondnoka beleegyezésével, vagy utólagos jóváhagyásával tette. A gondokolt és a gondok között felmerülő esetleges vita esetén a gyámhivatal dönt.

Ha a korlátozottan cselekvőképes személy cselekvőképessé válik, maga dönt függő jognyilatkozatainak érvényességéről.

A korlátozottan cselekvőképes személy a gondnoka közreműködése nélkül is tehet olyan jellegű jognyilatkozatot, amelyre a jogszabály feljogosítja, megkötheti a mindennapi élet szokásos szükségleteinek fedezése körébe tartozó kisebb jelentőségű szerződéseket, rendelkezik a munkaviszonyból, munkaviszony jellegű jogviszonyból, társadalombiztosítási, szociális és munkanélküli ellátásból származó jövedelme 50%-ával, annak erejéig kötelezettséget vállalhat, továbbá megköthet olyan szerződéseket, amelyekkel kizárólag előnyt szerez.

A korlátozottan cselekvőképes gondokolt közokiratban feljogosíthatja a gondnokát –annak hozzájárulása esetén- arra, hogy helyette és nevében – általános jelleggel - eljárjon, jognyilatkozatot tegyen, kivéve az előző bekezdésben meghatározott jognyilatkozatokat.

3) A panaszos által 2014. szeptember 25-én előterjesztett beadványában az alábbiakkal egészítette ki panaszát.

Az idegen személyeket 14 óra 40 perc körül észlelte a panaszos az otthonában. Miután az idegen személyek közölték a panaszossal, hogy elveszik tőle a gyermekeit elkezdett kiabálni velük. O. M. Z. polgármester a panaszos, és élettársa kiabálása miatt hívta a rendőrséget, akiknek bejelentése során azt mondta, hogy járőrökre van szükség, mert ellenállásba ütköztek.

A rendőrök a bejelentést követően 2 perc alatt a helyszínre érkeztek. A helyszínen 5 rendőr jelent meg. A panaszos állítása szerint az intézkedő rendőröknek semmit sem tudott elmondani a helyszínen, mivel nem is kérdezték meg a történetekkel kapcsolatban, valamint folyamatosan sürgették a panaszost. A rendőrségnek elég volt a gyermekek elszállításáról szóló határozat, amit O. M. Z. adott nekik.

A panaszos állítása szerint, a rendőrök nem igazoltatták a O. M. Z.-t és társát, valamint a panaszos sem kérte a rendőröktől, hogy igazoltassák őket, mivel a rendőrök úgy mentek be a panaszos otthonába, hogy figyelmeztették a panaszost, hogy fejezze be a kiabálást és adják át a gyermekeit, különben muszáj lesz megtörni a panaszost, és élettárast. A rendőrök látták azt is, hogy O. M. Z. társa kamerafelvételt készít, azonban ennek ellenére sem igazoltatták őket, csak annyit kértek, hogy ne legyenek rajta felvételen.

A panaszos beadványában megjegyezte azt is, hogy születése óta közepesen mentális értelmi fogyatékossgal él, érthetően kommunikálni nem tud, mivel az emberek általában nem értik, hogy mit mond, így az élettársa szokott neki segíteni, ő érti, hogy a panaszos mit szeretne kifejezni. A panaszos elmondta azt is, hogy az intézkedés során a betegsége miatt, hirtelen indulatosá vált.

A beadvány alapján, annak következményeként, hogy a panaszost a rendőrök arcon ütötték, külsérelmi nyom keletkezett az arca, illetőleg a fültő közötti részen, az megduzzadt, azonban nem tudott készíttetni látleletet. A panaszos elmondása szerint azért nem tudott látleletet csináltatni, mert nem volt rá pénze, illetőleg pénteki nap volt mire a panaszost kiengedték az kapitányságról, ekkor már orvoshoz se tudott elmenni.

A panaszos állítása szerint, ő nem próbálta meg kivonni magát az intézkedés alól, hiszen ő az élettárast is próbálta megnyugtani, hogy ne kiabáljon, mert jobb lesz a gyermekeik szempontjából, ha együtt működnek a rendőrséggel. A panaszos ölében a gyermekével kiment a szobából a nappaliba, ahonnan a konyhába tartott tovább, azért, hogy a gyerekek ne hallgassa tovább az üvöltözést, ekkor két rendőr ment a panaszos után, az egyik kivette a panaszos kezéből a gyermeket, a másik megbilincselte a panaszost, majd arcon vágta őt, ezután kivezette a lakásból a rendőrautóba. A rendőrök előre tartott kézzel bilincselték meg, majd a lakásból az autóig lökdösve vezették. A rendőrök az előállításról semmi féle tájékoztatást nem adtak.

A panaszos álláspontja szerint, a rendőr becsmérő kijelentésekkel illette őt, nevezetesen: analfabéta, fogyatékos cigány. A panaszos erre ki kelt magából és kiabálni kezdett, mivel roma származású.

A panaszbeadvány alapján az intézkedést követő két hét után a Ny.-i Rendőrkapitányságtól kapott egy 50.000 Ft-ról szóló pénzbírságot, az élettársa pedig egy 70.000 Ft-ról szóló pénzbírságot, jogszerű intézkedés akadályozása szabálysértés címén, amit a panaszos, illetőleg az élettársa is sérelmez.

A panaszos kérte a rendőröktől a gondnoka értesítését, ráadásul a gondnok kirendeléséről szóló dokumentumot is átadta nekik, azonban a rendőrök kinevették a panaszost, ahelyett, hogy értesítették volna a gondnokot.

Az előállítás időtartama alatt a panaszos az előállító helyiségben volt megbilincselve. Az előállítás során a panaszost nem hallgatták ki a rendőrök, továbbá semmilyen jegyzőkönyv nem készült.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a Ny.-i Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) Dr. I. L. r. alezredes kapitányságvezető 2014. október 28-án kelt átiratában az alábbiakat hozta a Testület tudomására.

A kapitányságvezető átirata szerint, O. M. Z. É. község polgármestere bejelentést tett a Sz.-Sz.-B. M.-i TIK felé, mely szerint a gyámhivatal jogerős határozatával a panaszos gyermekeit a gyámhivatal munkatársai kiemelik a családból, de az intézkedést a panaszos és az élettársa D. Sz. akadályozzák, ezért rendőri segítséget kért. Továbbá a gyermekjóléti szolgálat munkatársa is segítséget kért a rendőrségtől.

Az átirat alapján az előállítás foganatosítására azért került sor, mert a panaszos a szabálysértést tovább folytatta, mivel többszöri rendőri felszólítás ellenére sem hagyta abba cselekményét. Az előállítás jogalapja tehát a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakba: Rtv) 33. § (2) bekezdés f) pontja I. fordulata. Az előállítás időtartama 15 óra 45 perctől 17 óra 10 percre tartott, ez idő alatt a nyilvántartó rendszerekben történő ellenőrzésre, kényszerintézkedésekkel kapcsolatos iratok elkészítése, igazolások, nyilatkozatok elkészítése történt.

A Tevékenység irányító Központhoz érkezett bejelentést követően 5 percen belül 15 órakor a helyszínre érkeztek az intézkedő rendőrök. A panaszos nem jelezte a rendőröknek, hogy a beadványban szereplő másik 3 személy engedély nélkül lépett be az ingatlanába, csak a sérelmeit kiabálta. A rendőrök tudomása szerint, a polgármesternek, a gyermekjóléti szolgálat dolgozójának, illetőleg az operatőrnek volt jogalapja a lakásba való engedély nélküli belépésre, mivel a birtokukban volt egy azonnal végrehajtandó határozat a gyámhivataltól, melyet a panaszos, valamint az élettársa is kézhez kapott, azonban azt szétépték és eldobták a földre.

A kapitányságvezető átiratából kiderül, hogy a panaszos és a polgármester között nem történt atrocitás. A rendőrök hangnemét illetően pedig, megállapítható, hogy türelmesen, a gyermekekre tekintettel, több alkalommal is higgadtságra kérték a szülőket, akik mindezt figyelmen kívül hagyva folyamatosan kiabáltak, nem tettek eleget a rendőri felszólításnak. A rendőrök végig kulturáltan, udvariasan beszéltek a panaszossal, illetőleg az élettársával. Azonban a panaszos ellenállást tanúsított az intézkedéssel szemben, próbálta kivonni magát a rendőri intézkedés alól. Ellenállt a testi kényszernek, ezért vele szemben bilincs alkalmazására került sor az Rtv. 48. § d) pontja szerinti ellenszegülés megtörése érdekében.

A kapitányságvezető átirata alapján, a panaszos azon állítása, mely szerint őt az egyik rendőr arcon ütötte, nem felel meg a valóságnak. A rendőröknek tudomásuk volt arról, hogy a panaszos gondokság alatt áll, mivel a járőrök több alkalommal is intézkedtek a panaszossal szemben. A rendőrök nem értesítették a panaszos gondnokát, mivel a panaszos kihallgatására nem került sor.

2) V. J. r zls. 2014. július 25-én készítette el jelentését az elfogás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról.

A jelentés szerint, az Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulata szerinti igazoltatást, valamint az Rtv. 29. § (6) bekezdés alapján igazoltatott személy ruházatának átvizsgálását, továbbá az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulat alapján szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítását foganatosították a panaszossal szemben.

A személyi szabadság korlátozásának/ kényszerítő eszköz alkalmazásának helye 4245 É., V. P. utcában. Az intézkedés során V. J. r zls. kényszerítő eszközt alkalmazott, testi kényszert, valamint bilincset az Rtv. 48. § d) pont ellenszegülés megtörése érdekében. A kényszerítő eszköz alkalmazására való figyelmeztetés megtörtént. A bilincset V. J. r zls 2014. július 25-én 15 óra 45 perctől 2014. július 25-én 16 óra 15 percig alkalmazta a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálat Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint kezek előre, illetőleg hátra bilincselésével. A kényszerítő eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett.

V. J. r zls. jelentése alapján a szolgálata teljesítése során 15 óra 19 perckor telefonon értesítette az É. községében gyalogos szolgálatot ellátó Cs. V. r. ftórm., K. T. r. tzls., hogy a Sz.-Sz.-B. M.-i kormányhivatal N.-i Járáshivatal Járási Gyámhivatal határozata alapján a kk. B. Á. és B. R. gyermekek nevelésbe vételét rendelte el 2014. július 25-től kezdődően. A helyszínen a kormányhivatal dolgozóival a gyermekek szülei, a panaszos és élettársa nem voltak együttműködőek, közölték, hogy nem engedik el a gyermekeket. Ezért megjelentek az É. V. P. út, ahol azt tapasztalták, hogy valóban nem működik együtt a panaszos és az élettársa, többször felhívták őket jogkövető magatartásra, azonban ők csak saját sérelmeiket kiabálták. A helyszínen V. J. r zls. 16 óra 35 perckor jelent meg, ekkor a kormányhivatal dolgozói részére átadták a határozatot. V. J. r zls. a panaszost többször felszólította, hogy jogszerű intézkedést ne akadályozza, de ő csak összefüggéstelenül kiabált, továbbá a gyerekeket nem engedte ki a lakásból. Majd V. J. r zls. ismét felszólította a panaszost, de ennek ő nem tett eleget, ezért testi kényszerrel megfogta a kezeit, megbilincselte, majd a szabálysértés tovább folytatása, intézkedés akadályoztatásáért Ú.-i Rendőrsre előállította.

A jelentésből megállapítható, hogy az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról szóló tájékoztató, valamint az előállítás idejéről szóló igazolás kiadásra került. A panaszos az előállító egységben történő elhelyezésével kapcsolatban a 19/1995 (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8), (9) bekezdései, 19/1996 (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A alapján jogairól és kötelességeiről szóló tájékoztatást megkapta.

Az előállítás oka 2014. július 25-én 17 óra 10 perckor megszűnt.

V. J. r zls. által készített jelentés tartalmazza az alábbi panaszosi nyilatkozatokat.

A panaszos kijelentette, hogy a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92., 93. § alapján megkapta.

A panaszos nem élt a vele szemben alkalmazott személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel/ kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban panasszal.

A panaszos kijelentette, hogy az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban 19/1995 (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8), (9) bekezdései, 19/1996 (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A alapján jogairól és kötelességeiről szóló tájékoztatást megkapta.

A panaszos nyilatkozata szerint élelmezést nem kért, betegségben nem szenved, továbbá kijelentette, hogy a rendőri intézkedés során nem keletkezett sérülése.

3) Cs. V. r. ftórm. 2014. július 25-én készítette el jelentését a kifogásolt rendőri intézkedésről.

A rendőri jelentés alapján, az Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulata szerinti igazoltatást, valamint az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján személyi szabadságában korlátozott személy ruházatának átvizsgálását, továbbá az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulat alapján szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítását fogatosították a panaszos élettársával, D. Sz.-val szemben.

A személyi szabadság korlátozásának helye É., V. P. u., az Rtv. 39. § (1) bekezdés h) pontja alapján a szabálysértést folytató személy előállítása céljából magánlakásban intézkedés. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmazott.

Cs. V. r. ftórm. jelentése szerint, a fenti napon 15 órakor szolgálata teljesítése során az MRFK Üti utasítására megjelent É., V. P. u.-ban, mert onnan bejelentést tett O. M. Z. É. polgármestere, mely szerint két kiskorú gyermeket jogerős határozattal el kell távolítaniuk a szülőktől, azonban ezt a panaszos és annak élettársa nem engedi, és ezért rendőri segítséget kér. A helyszínen O. M. Z. tájékoztatta Cs. V. r. ftórm.-t, hogy a Sz.-Sz.-B. M.-i Kormányhivatal N. Járási Hivatal Járási Gyámhivatal határozatával szünetelteti panaszos élettársának szülői felügyeleti jog gyakorlását.

Tekintettel arra, hogy a panaszos élettársa, D. Sz. kijelentette a rendőrök jelenlétében, hogy semmi esetre sem fogják tőle elvenni a gyerekeit, Cs. V. r. ftórm. felszólította arra a „törvény

nevében”szavak előrebocsátásával, hogy a gyerekeket adja át a gyámhivatal képviselőinek. D. Sz. ennek ellenére sem adta át a gyermekeket, illetőleg akadályozta elvitelüket ezért, Cs. V. r. főrm közölte vele, hogy szabálysértés tovább folytatásáért előállítja az Ú.-i Rendőrsre.

A jelentésből megállapítható, hogy az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról szóló tájékoztató, valamint az előállítás idejéről szóló igazolás kiadásra került. A panaszos az előállító egységben történő elhelyezésével kapcsolatban a 19/1995 (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8), (9) bekezdései, 19/1996 (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A alapján jogairól és kötelességeiről szóló tájékoztatást megkapta.

4) A rendőrség mellékelte az előállítás végrehajtásáról készült parancsnoki véleményről és kivizsgálásról szóló, 2014. július 25-én kelt határozatot, melyből az alábbiak állapíthatók meg.

Cs. Sz. r. őrgy. parancsnok megállapítása szerint, az igazoltatás az Rtv. 29. § (1) bekezdése I. fordulója szerint, valamint az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján a személyis szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, továbbá az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulója szerinti szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítása jogszerű és szakszerű volt. Cs. Sz. r. őrgy parancsnok megállapította azt is, hogy az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott arányosság követelménye teljesült.

5) A rendőrség mellékelte a panaszos előállításának időtartamáról szóló igazolást, mely szerint az előállítás időtartama 2014. július 25-én 15 óra 45 perctől 2014. július 25-én 17 óra 10 percig tartott. Az előállítás során a panaszosnak sérülése, valamint panasza nem keletkezett.

6) A rendőrség mellékelte a panaszossal szemben tett feljelentését szabálysértési ügyben, melyből a következők állapíthatók meg.

A szabálysértés 2014. július 25-én 15 óra 45 perckor történt. A szabálysértés rövid leírásában rögzített történeti tényállás szó szerint megegyezik a 2) alpontban bemutatott V. J. r zls. által készített jelentésben közölt tényállással, erre tekintettel a Testület eltekint annak megisméltésétől.

7) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a Sz.-Sz.-B. M.-i Kormányhivatal N.-i Járási Hivatal Járási Gyámhivatal 2014. július 25-én kelt határozatát, melyből az alábbiak állapíthatók meg.

A Sz.-Sz.-B. M.-i Kormányhivatal N.-i Járási Hivatal Járási Gyámhivatal határozatában kiskorú B. Á. és kiskorú B.R. gyermekek nevelésbe vételét rendeli el 2014. július 25-étől kezdődően. A kiskorú ideiglenes gondozási helyéül a Sz. L. G. katolikus Gy. központ N. H.-ban tevékenykedő V. A. nevelőszülő háztartását jelöli ki.

A gyámhivatal rendelkezése alapján a gyermekeknek az ideiglenes gondozási helye viteléről a D.-Ny.-i Sz. és Gy. Sz. K. É.-i Gy. Sz. gondoskodik. A gyámhivatal kötelezi a szülőket, hogy

a gyermekek TAJ kártyáját, születési anyakönyvi kivonatát, oltási könyvét, egyéb fontos dokumentációt adja át a Gy. Sz. családgondozójának.

A gyámhivatal megállapította, hogy a nevelésbe vétel időtartam alatt a panaszos valamint az élettársa D. Sz. szülők szülői felügyeleti joga szünetel. Továbbá a gyámhivatal megállapítása szerint a gyermekek családi jogállása rendezett, illetőleg a nevelésbe vétel okán a gyermekek halmozottan hátrányos helyzetűek. Így a gyámhivatal értesíti az É. Község Önkormányzat jegyzőjét, hogy a gyermekeket, mint halmozottan hátrányos helyzetűeket vegye nyilvántartásba. A gyámhivatal gyermekvédelmi gyámul P.-né F. Zs.-t, a Sz.-Sz.-B.M.-i T. Gy. K. munkatársát rendeli ki.

A határozatban a gyámhivatal értesíti a gyámot annak jogairól és kötelességeiről az alábbiak szerint.

- A gyámsággal járó jogok és kötelességek a gyermekvédelmi gyámot a kirendelő határozat közlését követő naptól kezdve illetik meg, illetve terhelik.
 - A gyermekvédelmi gyám joga és kötelessége, hogy a gyermeket személyi és vagyoni ügyeiben képviselje.
 - A gyám a gyámsága alatt állónak törvényes képviselője, nevelője és vagyonának kezelője.
 - A gyermekvédelmi gyám figyelemmel kíséri és elősegíti a gyermek testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődését, nevelését, valamint ellenőrzi a gyermek teljes körű ellátásának megvalósulását.
 - A szülői felügyeletet gyakorló szülő jogaira és kötelességeire vonatkozó rendelkezések megfelelően irányadók a gyám jogaira és kötelességeire.
 - A gyermekvédelmi gyám tevékenységét a gyámhatóság irányítja és felügyeli, feladatainak ellátáshoz szükséges feltételeket a területi gyermekvédelmi szakszolgálat is biztosítja.
 - A gyámhivatal a gyámot a gyermek érdekében megfelelő intézkedés megtételére utasíthatja.
 - A gyermekvédelmi gyám a működéséről, valamint a gyámsága alatt álló gyermek ügyeiről félévente írásban tájékoztatást ad a gyámhatóságnak. A tájékoztatás elkészítéséhez a gyermeket gondozó nevelőszülő segítséget nyújt. E tájékoztatási kötelezettség nem érinti a törvény szerinti számadási kötelességet.
 - A gyám köteles a gyámhivatal felhívására a gyermek helyzetéről soron kívül felvilágosítást adni,
 - A gyámhatóság a gyám jogkörét korlátozhatja, intézkedéseit is megváltoztathatja.
 - Kiskorú részére választott életpálya helyett csak annak beleegyezésével jelölhet ki más életpályát.
- A nevelésbe vett gyermek gyermekvédelmi gyámja a gyermek jogszabályban meghatározott kötelező ellátásait, valamint a családi pótlék személyre szóló felhasználását is meghaladó szükségleteire-különösen tartós cikk vásárlására, a

gyermek képességeinek fejlesztésére és jelentősebb vagyoni érték megszerzésére- a gyám fenntartásos betétből pénzfelvétel engedélyezését kérheti a gyámhivaltól.

- A gyámot a gyermek elhelyezésének joga nem illeti meg, tartózkodási helyét csak a gyámhivatal engedélyével változtathatja meg, kivéve ha a gyermek érdekét gondozási helye súlyosan veszélyezteti.
- A gyám a vagyonkezelésről- gyámhatóság eltérő rendelkezése hiányában-legalább évenként köteles a gyámhatóságnak számot adni.
- A vagyonkezelésre jogosult gyám éves számadását, valamint jelentését minden évben annak a hónapnak a 15. napjáig nyújtja be a gyámhivatalhoz, amelyik hónapban a kirendelésről szóló határozatot vele közölték.
- Nem köteles éves számadásra a gyermekvédelmi gyám, ha a gyámolt nem rendelkezik vagyonnal és utána kizárólag családtámogatási ellátást folyósítanak.
- A gyám a kárt, amelyet a kötelessége megszegésével a gyámsága alatt állónak vétkeesen okoz, köteles megtéríteni.

A gyámhivatal a rendelkezésre álló iratokra tekintettel P.-né F. Zs. gyermekvédelmi gyámot rendszeres számadásra nem kötelezi, de köteles a gyámolt ügyeire vonatkozó jelentését minden évben annak a hónapnak a 15. napjáig benyújtani a gyámhivatalhoz, amelyik hónapban a kirendeléséről szóló határozatot vele közölték. A jelentés a benyújtását megelőző hónap első napjától visszafelé számított 12 hónapra vonatkozik.

A gyámhivatal megállapította, hogy a családi pótlék felvételére V. A. nevelőszülő jogosult, ezért a gyámhivatal határozatával megkeresi a Magyar Államkincstár Sz.-Sz.-B. M.-i igazgatóságát.

A gyámhivatal határozatában a kiskorú és a szülők kapcsolattartását a következőképpen szabályozza. A panaszos és élettársa folyamatos kapcsolattartási jogukkal B. Á. és B. R. gyermekekkel, minden hónap 2. szombatján 10 órától 12 óra közötti időtartamban tarthatnak kapcsolatot a gyermekek gondozási helyén.

A gyámhivatala határozatával megkeresi a Sz.- Sz.-B. M.-i K. Ny.-i Járási Hivatalát a nevelésbe vett gyermek közgyógyellátásra való jogosultságának megállapítása és az azt igazoló dokumentum gyermekvédelmi gyám részére történő megküldése céljából, valamint egyidejűleg tájékoztatja a területileg illetékes védőnői szolgálatot a kiskorú gondozási helyéről és a gyermekvédelmi gyám kirendeléséről.

A gyámhivatal a nevelésbe vett gyermekek vagyonának leltározása érdekében megkeresi az É.-i Önkormányzat jegyzőjét, hogy B. Á. és B. R. kiskorúak vagyonát leltározza fel és azt 8 napon belül küldje meg a Járási Gyámhivatal részére.

A határozat fellebbezésre tekintet nélkül azonnal végrehajtható. A döntés ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül illetékmentes fellebbezéssel lehet élni, melyet két példányban a Sz.- Sz.-B. M.-i Kormányhivatal Szociális és gyámhivatalához címezve, a N.-i Járási Gyámhivatalnál kell benyújtani.

A határozat indokolásából megállapítható, hogy a Sz.- Sz. – B. M.-i Kormányhivatal N.-i Járási Hivatal Járási Gyámhivatalnál 2014. július 22-én kelt, a D.-Ny.-i Sz. és Gy. Sz. K. családgondozójának javaslat alapján eljárás indult kiskorú B. Á. és kiskorú B. R. nevelésbe vétele ügyében.

A panaszos 2014. július 21-én reggel az óvodába vitte a két kiskorú gyermekét. A gyermekek a csoportszobában játszani kezdtek, amikor észlelte az óvónő, hogy B. Á. gyermek nyakán sérülések láthatóak. A gyermek elmondása alapján leesett az ágyról, mivel látható volt a sérülés jellegéből, hogy az nem eséstől származik, R. így adta elő a történetet: „anya megölte” Az óvoda azonnal jelzéssel élt, a vezető óvónő személyesen kereste fel a családgondozót, akit tájékoztattott a történetekről. Ezt követően az óvónő azonnal elvitte a gyermekeket a házi orvoshoz, aki megvizsgálta őket, részletes leírást adott a sérülésről-és egyértelmű volt, hogy a gyermek nyakán található sérülések, véraláfutások megragadásból-akár fojtogatásból erednek.

Az anya előző házasságából született 3 kiskorú gyereke,- melyből egyet az apa nevel-, a másik két gyermeke G. A. és G. A. J. nevelőszülő háztartásban nevelkednek a gyermekek súlyos bántalmazása miatt. Az anyát a bíróság 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, 4 évre felfüggesztve.

A család anamnézisében szerepel az évek óta folyamatosan fennálló kiskorú veszélyeztetettsége. Az anya több alkalommal elköltözött élettársával, vándorolnak, legutóbb az apa bántalmazása miatt került anyaothonba az anya a kiskorúakkal. A családot az é.-i, b.-i, és a ny.-i gyermekjóléti szolgálatok gondozták, védelembe vétel mellett. Legutóbb a M. V. Ny. A.-gy. O. lakói voltak, 2014. február 19-től költöztek vissza érpataki lakásukba. A gyermeke testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődését a családi környezet súlyosan veszélyezteti, a családban folyamatos az agresszió, a bántalmazás, a kiskorúak veszélyeztetettsége.

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról 1997. évi XXXI. törvény (továbbiakban: Gyvt.) 77. § (1) bekezdése szerint A nevelésbe vétel célja a gyermekotthont nyújtó ellátásának és törvényes képviselőjének biztosítása, amíg a gyermek

- a) családja képessé válik a gyermek visszafogadására.

Az eljárás során beszerzendő iratok és körülmények vizsgálatát a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX.10) Korm.rendelet (továbbiakban: Gyer.) 100. § írja elő.

A gyámhivatala szülői felügyeleti jog szünetelését a Gyermekek védelméről és gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 78. § (3) bekezdésének a) pontja alapján mondta ki. A halmozottan hátrányos helyzetet a Gyvt. 67/A. § (2) bekezdésének b) pontjára figyelemmel állapította meg. A gyámhivatal a gyermek nevelésbe vételével egyidejűleg P.-né F. Zs.-t gyermekvédelmi gyámul rendelte ki a Gyvt. 78. § (2) bekezdés b) pontja alapján. A gyámhivatal a gyermekvédelmi gyám részére jogokat és kötelezéseket a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) Negyedik Könyv XIV. Cím 4: 223. §, 4: 230. §- 4:239. §a Gyvt. 84. § (1) bekezdés d) pontja, 82) bekezdése, 85. §, 86. §, 87. § (1)-(3) bekezdései, 88. §-a alapján állapította meg. A gyámhivatal a gyermek ideiglenes gondozási helyre történő szállításáról a Gyvt. 79. § (8) bekezdése alapján rendelkezett, mely szerint Érpaták Gyermekjóléti Szolgálat Gondoskodik. A Gyvt. 133/A. § (1) bekezdése

alapján a gyermekvédelmi gondoskodással kapcsolatos ügyekben az eljárás költségeit az eljáró szerv viseli. Az eljárás során azonban költség nem merült, így annak megállapításáról és viseléséről rendelkezni nem kellett.

A határozat azonnali végrehajthatóságát a Gyvt. 78. § (4) bekezdése és a Gyer. 102. § (1) bekezdés k) pontja alapján rendelte el a gyámhivatal.

8) A rendőrség mellékelte a 2014. október 23-án kelt jegyzőkönyvet K. T. F. tanú meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a panaszos rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában, 2014. október 23-án 13 óra 18 perckor, a Ny.-i Rendőrkapitányság Ú., D. út alatti hivatali helyiségében.

Miután a tanú a hamis tanúzásra történt figyelmeztetést megértette, vallomásában elmondta, hogy 2014. július 25-én 14 órától 22 óráig gyalogos lakosság biztonság érzetét javító szolgálatot látott el Cs. V. kollégájával É. területén. A gyalogos szolgálat során a Sz.-Sz.-B. M.-i Rendőr-főkapitányság utasítására megjelentek a panaszos és élettársa lakhelyén, mert az ügyelet küldése alapján O. M. Z. polgármester bejelentést tett az ügyelet felé, hogy jogerős gyámhivatali határozattal a panaszos gyermekeit kiemelik a családból és az intézkedést akadályozzák, ezért karhatalmi segítséget kérnek. Az ÜTI utasítása alapján megjelentek a megadott címen, ahol az udvarban találták O. M. Z. É. polgármesterét, valamint a gyámhivatal dolgozóját, akik elmondták, hogy jogerős határozatuk van a gyermekek kiemelése vonatkozásában, melynek nem tesznek eleget a panaszos és élettársa, így a határozat végrehajtásához rendőri segítséget kérnek. A határozatot átadták a rendőrök részére, melyet átolvasva felszólították a panaszost, és az élettársát, hogy a gyermekeket a gyámhivatal részére át kell adni. A panaszos és élettársa azonban ellenálltak folyamatosan. A gyermekek ezalatt bent voltak a ház szobájában, a panaszos és az élettársa pedig a bejárati ajtónál állva azt kiabálták, hogy „a gyerekeket innen nem viszik sehova, úgysem adjuk ki.” Ezt követően a K. T. F. többször felszólította őket az abbahagyásra, megkérték őket, hogy ne akadályozzák a rendőri intézkedést, azonban ez nem járt eredménnyel, ezért értesítették a szolgálatban lévő kollégájukat, V. J. r. zls.-t és K. R. r. főrm.-t. Majd a helyszínre érkeztek, és ők is elolvasták az említett gyámhatósági határozatot, ezt követően elmagyarázták ők is a panaszosnak, valamint az élettársának, hogy a gyermekeket a gyámhivatal kiemelte a családból, így őket át kell adni a gyámhivatal dolgozója részére. A panaszos és élettársa megértették a határozatban foglaltakat, azonban többszöri felszólítás ellenére sem hagyták abba cselekményüket, a rendőri intézkedést folyamatosan akadályozták. K. T. F. több alkalommal is elmondták a panaszosnak, illetőleg élettársának, hogy ha akadályozzák a rendőri intézkedést, akkor előállítják őket az újfahértói Rendőrsre, azonban erre azt válaszolták, hogy „jöhet ide akármennyi rendőr, akkor sem adják ki a gyermekeket.” Mivel egyáltalán nem tudtak kommunikálni a rendőrök a panaszossal, illetve az élettársával, a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólították a panaszost, és élettársát a cselekményük abbahagyására, azonban ez sem vezetett eredményre, továbbra is ordibálás, valamint ellenállás volt tapasztalható, ezért a rendőrök testi kényszerrel alkalmazták velük szemben. A panaszos azonban a testi kényszernek is ellenállt, így az ő vonatkozásában bilincset is használtak, a kezeit ezután is próbálta feszíteni. Ezt követően a panaszost, valamint élettársát előállították az Ú.-i Rendőrsre, ahol folyamatosan a sérelmeiket sorolták. Az előállítást követően a rendőrség feljelentést tett a panaszos, illetőleg az élettársa ellen, szabálysértés továbbfolytatása miatt.

Kérdésre elmondta K. T. F., hogy a bejelentés az ügyeletről érkezett, az ÜTI utasítására ment a helyszínre. É. polgármestere tett bejelentést, mely szerint nem tudják a gyerekek kiemelését a határozatban foglaltak szerint foganatosítani. Továbbá K. T. F. úgy nyilatkozott, hogy a gyermekjóléti szolgálat munkatársa is kért rendőri intézkedést. A rendőrök az ügyelet utasítását követően 5 percen belül a helyszínen voltak.

További kérdésre elmondta K. T. F., hogy a panaszos nem jelezte, hogy a három személy engedély nélkül lépett be az otthonába. A rendőrök tudomása szerint volt jogalapja a polgármesternek, valamint a gyermekjóléti szolgálat dolgozójának, illetőleg az operatőrnek a lakásba való engedély nélküli belépéshez, mely jogalapot a gyámhivatal azonnal végrehajtható határozata biztosította. Ezen határozatot a panaszos és az élettársa is kézhez kapta, K. T. F. azonban ezt, a földön találta széttépve. A polgármester elmondta, hogy azt a panaszosék tépték szét. A panaszos és a polgármester között nem történt semmiféle atrocitás.

K. T. F. elmondta azt is, hogy türelmesen kommunikáltak a rendőrök a panaszossal, tekintettel a gyerekekre több alkalommal is higgadtságra kérték a panaszost és élettárast, akik folyamatosan csak kiabáltak. A panaszosra becsmérlő kifejezést nem tett, végig kulturáltan, udvariasan beszéltek vele.

K. T. F. vallomása szerint a panaszossal szembeni bilincs használat jogalapja az Rtv. 48. § d) pont szerinti ellenszegülés megtörése érdekében alkalmazott bilincs. K. T. F. határozottan visszautasította a panaszos azon állításának valóságalapját, mely szerint az intézkedő rendőr őt arcon ütötte. Sem K. T. F., sem a kollégái nem ütötték arcon a panaszost.

A panaszos előállításának jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata volt. A panaszos kb. 1 óra hosszát volt előállítva. Ezen időtartam alatt a nyilvántartó rendszerekben történő ellenőrzés történt, kényszerintézkedéssel kapcsolatos iratokat készítettek el, igazolásokat, nyilatkozatokat készítettek el. Miután a szükséges dokumentumok elkészültek a panaszost szabadon bocsátották.

K. T. F. nyilatkozata alapján, tudomásuk volt arról, hogy a panaszos gyámság alatt áll, mivel már korábbról is ismerték őt. Nem kísérelték meg a gyám kiértesítését, mivel a panaszos kihallgatására nem került sor.

9) A rendőrség csatolta a a 2014. október 23-án kelt jegyzőkönyvet Cs. V. tanú meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a panaszos rendőri intézkedés elleni panasza tárgyában, 2014. október 23-án 20 óra 11 perckor, a Ny.-i Rendőrkapitányság Ú., D. út-i hivatali helyiségében. Tekintettel arra, hogy Cs. V. vallomásában közölt tényállás szinte szó szerint megegyezik a az előző alpontban ismertetett jegyzőkönyvben szereplő történeti tényállással, A Testület eltekint annak ismétlésétől.

10) A rendőrség mellékelte a 2014. október 25-én kelt jegyzőkönyvet V. J. tanú meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a panaszos rendőri intézkedés elleni panasza tárgyában, 2014. október 25-án 19 óra 55 perckor, a Ny.-i Rendőrkapitányság Ú., D. út alatti hivatali helyiségében.

Miután a tanú a hamis tanúzásra történő figyelmeztetést megértette vallomást tett, mely szerint 2014. július 25-én 8 órától 20 óráig közterületi szolgálatot látott el K. R. r. főrm. kollégájával, szolgálati gépkocsival Ú. és É. területén. Szolgálatuk ellátása során Cs. V. r. főrm. a délutáni órákban felhívta V. J.-t, hogy segítsenek az előállításban, mivel szolgálati gépkocsival látták el a szolgálatot. A hívást követően a helyszínre siettek, ahol már a kollégái intézkedtek. A helyszínen jelen volt a polgármester, valamint egy személy, aki videofelvételt készített, továbbá a gyámhivatal két munkatársa., akik elmondták, hogy 2 gyermeket a családból kiemelték, akiket a szülők nem akartak átadni részükre, ezért rendőri segítséget kértek. Az erről szóló határozatot átadták V. J. részére. Miközben a határozatot tanulmányozták, Cs. V. és K. T. F. folyamatosan felszólították a panaszost és élettársát, hogy a határozatban foglaltak végrehajtását ne akadályozzák, azonban a panaszos és élettársa csak ordítva, összefüggéstelenül csak sérelmeiket sorolták, és gyermekeiket nem engedték ki a házból, a bejáratot elállva akadályozták a határozat végrehajtását. V. J. a határozat átolvasása után ismételt felszólította a panaszost, valamint az élettársát, de a panaszos és az élettársa csak korábbi sérelmeiket ordították tovább. V. J. és kollégája több alkalommal felszólították őket, hogy a gyermekeket adják át, továbbá figyelmeztették őket, hogy amennyiben nem adják át és a rendőri intézkedést akadályozzák, akkor szabálysértést követnek el, ami azzal jár, hogy előállítják őket az Ú. Rendőrsre, de a panaszos, illetőleg élettársa továbbra sem engedelmessé vált. V. J. elmondása szerint, az tisztán látszott, hogy nem lehetett kommunikálni a panaszossal és az élettársával, így határozottan a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólított őket cselekményük abbahagyására, azonban ez sem vezetett eredményre, folytatták az ordibálást, ezért velük szemben testi kényszert alkalmaztak. A panaszossal szemben bilincset is alkalmaztak, mivel a testi kényszernek is ellenállt, kezeit próbálta feszíteni, folyamatosan szabadulni próbált, azért hogy ne lehessen rátenni a bilincset. A panaszos élettársa tudomásul vette, hogy mindenképpen kiemelik a gyermekeiket, ezért megkérte V. J.-t, hogy a gyermeke ruháit és gyógyszereit had szedje össze. V. J. ezen kérésnek eleget téve megengedte, hogy a panaszos élettársának, hogy összeszedje a gyermekei gyógyszereit, és ruháit. Ezt követően a panaszost, illetőleg az élettársát előállították az Ú.-i Rendőrsre, ahol folyamatosan csak a sérelmeiket sorolták és kifogásolták a rendőri intézkedést. A több alkalommal azt hangoztatták, hogy „ügyis fel lesztek jelentve”, érzékeltetve, hogy a rendőri intézkedés miatt vették el a gyerekeket tőlük.

V. J. vallomása szerint, a panaszos, valamint az élettársa ellen szabálysértési feljelentést tette a szabálysértés továbbfolytatása miatt.

Kérdésre elmondta V. J., hogy a bejelentés tartalmáról, a gyámhivatal által hozott azonnal végrehajtható határozatról, mely szerint azonnal végrehajtható gyermek kiemeléséről van szó Cs. V.-tól és a gyámhivatal 2 alkalmazottjától szerzett tudomást. Továbbá V. J. úgy nyilatkozott, hogy a gyermekjóléti szolgálat munkatársa is kért rendőri intézkedést, először K. T. F. r. zls.-től és Cs. V. r. főrm.-től, majd V. J. és kollégája kérését követően tőlük is.

További kérdésre elmondta V. J., hogy a panaszos nem jelezte, hogy a három személy engedély nélkül lépett be az otthonába. A rendőrök tudomása szerint volt jogalapja a polgármesternek, valamint a gyermekjóléti szolgálat dolgozójának, illetőleg az operatőrnek a lakásba való engedély nélküli belépéshez, mely jogalapot a gyámhivatal azonnal végrehajtható határozata biztosította. Ezen határozatot a panaszos és az élettársa is kézhez kapta V. J. azonban ezt a földön találta szét tépve. A polgármester elmondta, hogy a

panaszosék tépték szét. V. J. elmondta azt is, hogy panaszos és a polgármester között nem történt semmiféle atrocitás.

V. J. előadta azt is, hogy türelmesen kommunikáltak a rendőrök a panaszossal, tekintettel a gyerekekre több alkalommal is higgadtságra kérték a panaszost és élettárást, akik folyamatosan csak kiabáltak. A panaszosra becsmérlő kifejezést nem tett, végig kulturáltan, udvariasan beszéltek vele.

V. J. vallomása szerint, a panaszossal szembeni bilincs használat jogalapja az Rtv. 48. § d) pont szerinti ellenszegülés megtörése érdekében alkalmazott bilincs. K. T. F. határozottan visszautasította a panaszos azon állításának valóságalapját, mely szerint az intézkedő rendőr őt arcon ütötte. Sem V. J., sem a kollégái nem ütötték arcon a panaszost.

A panaszos előállításának jogalapja az Rtv. 33.§ (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata volt. A panaszos kb. 1 óra hosszát volt előállítva. Ezen időtartam alatt a nyilvántartó rendszerekben történő ellenőrzés történt, kényszerintézkedéssel kapcsolatos iratokat készítettek el, igazolásokat, nyilatkozatokat készítettek el. Miután a szükséges dokumentumok elkészültek a panaszost szabadon bocsátották. A nyilatkozatokat a sértettek is aláírták. A panaszos élettársa szabadon bocsátása során ismét közölte, hogy feljelenti a rendőröket, amiért elvitték a gyerekeket, mindenkit meg fognak „húzgáltatni”.

V. J.. nyilatkozata alapján, tudomásuk volt arról, hogy a panaszos gyámság alatt áll, mivel már korábbról is ismerték őt. Nem kísérelték meg a gyám kiértesítését, mivel a panaszos kihallgatására nem került sor.

11) A rendőrség mellékelte a 2014. október 25-én kelt jegyzőkönyvet K. R. tanú meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a panaszos rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában, 2014. október 25-án 20 óra 54 perckor, a Ny.-i Rendőrkapitányság Ú., D. úti hivatali helyiségében. Tekintettel arra, hogy a jegyzőkönyv tartalma szinte szó szerint megegyezik az előző alpontban ismertetett tényállással, a Testület eltekint annak megismétlésétől.

12) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátott 1db CD mellékletet.

A CD mellékleten 1db 1 perc 52 másodperces hangfelvétel található. A hangfelvétel O. M. Z. polgármester bejelentését tartalmazza a következők szerint:

A hangfelvételen kiabálás hallható.

Segélyhívó központ: - Jó napot kívánok! Segélyhívó.

O. M. Z. polgármester: - Haló. O. M. Z. É. polgármestere vagyok, és szeretnék ide rendelni.

Segélyhívó központ: - Semmit nem hallok, mert háttérben úgy kiabálnak.

O. M. Z. polgármester: - Ezért kell hívni a rendőr bácsikat.

Segélyhívó központ: - Nem tudunk kommunikálni, menjen már egy kicsit olyan helyre, ahol megértjük egymást.

O. M. Z. polgármester: - O. M. Z. É. polgármestere vagyok. A gyermekjóléti szolgálat kapott egy olyan határozatot a kormányhivatal gyámhivatalától, mely szerint a gyermekek nevelésbe vételével elrendelték, és innen most el kell vinni őket a határozatnak megfelelően, és a szülő nem akarja engedni.

Segélyhívó központ: - Kérek egy címet, hogy hova menjen a rendőr akkor.

O. M. Z. polgármester: - V. P. út van ide írva, de ... szám alá várjuk. Jó? É.

Segélyhívó központ: - Hányan vannak, akik nem engedik?

O. M. Z. polgármester: - Most ketten vannak itt, az anya meg az apa.

Segélyhívó központ: - Biztos, hogy szám? Mert nem találja a rendszer.

O. M. Z. polgármester: - Mondja meg neki, hogy (a hangfelvétel rossz minősége miatt nem hallható, milyen kocsi) kocsi itt áll előtte., csak lehet ezen a határozaton elgépeték. jó? Akkor szám, az a lényeg, hogy itt várjuk ... (a hangfelvétel rossz minősége miatt nem hallható, milyen kocsi) kocsi itt áll.

Segélyhívó központ: - Jó, fognak menni a kollégák.

O. M. Z. polgármester : - Jó, köszönöm. Minden jót! Kezét csókolom!

Segélyhívó központ: - Viszonthallásra!

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

1) A Testület először azt vizsgálta meg, hogy a panaszt vajon az arra jogosult terjesztette-e elő, hiszen a panaszos beadványát nemcsak saját maga nevében, hanem a rendőri intézkedés során a panaszos élettársa vonatkozásában is előterjesztette.

Az Rtv. 92. § szakasza határozza meg azt az alanyi kört, akik jogosultak a panaszt előterjeszteni.

(1) Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a

kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

(2) Akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes kiskorú vagy cselekvőképességében bármely ügycsoportban korlátozott nagykorú személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat. A panasz meghatalmazott vagy jogi képviselő útján is előterjeszhető. Jogi képviselőként jogvédelemmel foglalkozó egyesület vagy alapítvány, nemzetiségi önkormányzat, jogi oktatást végző egyetem állam- és jogtudományi doktori fokozattal rendelkező egyetemi oktatója is eljárhat.

A fenti rendelkezésekből egyértelműen kiderül, hogy a panaszt főszabály szerint az terjesztheti elő, akinek a rendőri intézkedés jogát, vagy jogos érdekét érintette, tehát a Testület gyakorlata szerint az, akivel szemben a rendőrök intézkedtek, kényszerítő eszközt alkalmaztak, vagy mulasztottak. Természetesen az intézkedés alá vont személy minősül az ügy urának, így ő határozhat úgy, hogy nem kívánja előterjeszteni saját maga, a saját nevében a panaszbeadványt, ilyenkor képviselője terjeszti elő a panaszt. Az Rtv. 92. § (3) bekezdése rendelkezik a képviselő jogintézményéről, amelynek értelmében képviselő lehet a meghatalmazott képviselő, vagy jogi képviselő.

Tekintettel arra, hogy a panaszbeadványban a panaszoson saját sérelmein kívül az élettársa vonatkozásában is előadta a sérelmeket és a Testület rendelkezésére bocsátott iratokból kiderül, hogy a panaszos élettársa nem adott meghatalmazást a panaszeljáráshoz történő képviselőre, valamint nem tett olyan nyilatkozatot, amelyben kérte volna a panasz eljárás lefolytatását a vele szembeni rendőri intézkedés tekintetében, így a Testület csak a panaszos kapcsán vizsgálta meg a sérelmezett rendőri intézkedést; a panaszos élettársa tekintetében nem folytatott le érdemi vizsgálatot.

A fentiekben hivatkozottak értelmében, a Testület csak a panaszos vonatkozásában folytatta le eljárását, az élettársa nevében előadott sérelmek tekintetében – a hozzájárulás hiányára tekintettel – nem folytatott le érdemi eljárást a Testület.

2) A Testület a panaszeljáráshoz megvizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A panaszos kifogásolta, hogy az előállítást követő 2 hét után a Nyíregyházi Rendőrkapitányságtól kapott egy 50.000 Ft-ról szóló, az élettársa pedig egy 70.000 Ft-ról szóló pénzbírságot.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti hatásköri rendelkezések alapján kijelenthető, hogy a Testület csak azon rendőri magatartások felülvizsgálatát végezheti el, amelyeket az Rtv. a IV.–VI. fejezeteiben szabályoz, a fenti törvényhelyből az is kiolvasható, hogy a panasz eljárás a panaszos egyoldalú akaratnyilatkozatán – kérelmén – alapul, amely az eljárás során szabadon módosítható.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a panaszos – mint az ügy ura – sem a Testület eljárását megindító nyilatkozatban, panaszbeadványában, sem később az előállítását, illetőleg kifejezetten, külön, nem sérelmezte, ezzel szemben a Testület felé panasszal nem élt.

A Testület ehelyütt elvi érveléssel szögezi le, hogy a panasz eljárás kérelemre induló eljárás, a panasz tekintetében a Testület a panaszos kérelméhez van kötve, a panaszos kérelmén nem terjeszkedhet túl, nem járhat el, vizsgálódhat hivatalból, észlelés alapján.

Mindezek alapján a Testület az előállítás jogszerűsége vonatkozásában hatásköre hiányát volt kénytelen megállapítani.

A fent hivatkozott hatásköri rendelkezésből kitűnik az is, hogy a rendőrség szabálysértési hatóságként végzett tevékenységét a Szabs. tv. rendelkezései szabályozzák. A szabálysértési hatóság az általa alkalmazott szankcióról, annak esetleges visszavonásáról vagy megváltoztatásáról, illetőleg az általa szabálysértési eljárás során foganatosított eljárási cselekményekről a fenti jogszabály keretei között saját hatáskörben dönt.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre annak megítélésére, hogy a panaszos elkövetett-e a szabálysértést, ellenben vizsgálatának tárgyává tette a panaszossal szemben intézkedő rendőrök cselekményeit, nevezetesen az intézkedési kötelezettséget, az előállítást, testi kényszert, illetőleg a bilincselést, a rendőrök fellépését az általuk használt hangnemmel kapcsolatban.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz és az abból levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető jogát, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz.

1) A Testület érdemben elsőként a rendőrök intézkedési kötelezettségét vizsgálta meg.

a) A Testület megvizsgálta, hogy a rendőrség az adott történeti tényállás alapján kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonták-e intézkedés alá a panaszost. A panaszos kifogásolta azt, hogy a rendőrök a polgármester bejelentésére érkeztek a helyszínre, mivel úgy véli, hogy csak a gyermekjóléti szolgálat hívhatott volna rendőröket.

A panaszos elmondta, hogy 2014. július 25-én az élettársával éppen aludtak, amikor 14 óra 40 perc körül az előszobából hangokat hallottak. Ott tartózkodott O. M. Z. polgármester, valamint egy operatőr, és V. A. az É.-i Gy. Sz. dolgozója, azzal az indokkal, hogy a panaszos gyerekeit ki kell emelni a családból. A panaszos és élettára nagyon megrémültek, hiszen ezek az emberek az engedélyük nélkül tartózkodtak a panaszos otthonában. A panaszos élettársa felszólította őket, hogy távozzanak a lakásból, azonban csak V. A. tett eleget a felszólításnak. Ekkor O. M. Z. hívta rendőrséget. A panaszos véleménye szerint a rendőrség nem járt el szakszerűen a kérés után.

A rendőrség elmondása szerint O. M. Z. polgármester bejelentést tett a Sz.- Sz.- B. M.-i TIK felé, hogy jogerős gyámhivatali határozatban a panaszos gyermekeit a gyámhivatal munkatársai kiemelik a családból, azonban az intézkedést a panaszos, valamint élettársa akadályozzák, ezért karhatalmi segítséget kért a rendőrségtől. Továbbá a rendőrség tájékoztatása alapján a gyermekjóléti szolgálat munkatársa is kért segítséget a rendőrségtől.

A panaszos és a rendőrség által elmondott információk egybecsengenek a tekintetben, hogy a rendőrség a helyszínen O. M. Z. polgármester bejelentésére jelent meg. Amikor a rendőrök megérkeztek a helyszínre, átadták részükre a gyámhivatal határozatát, amelyet átolvastak, ezt követően felszólították a panaszost és élettársát, hogy a gyermekeket adják át a gyámhivatal részére. A panaszos, valamint az élettársa azonban folyamatosan ellenálltak.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. (2) A rendőrség a feladatának ellátása során

a) együttműködik az állami és a helyi önkormányzati szervekkel, a társadalmi és a gazdálkodó szervezetekkel, az állampolgárokkal és azok közösségeivel;

b) segítséget nyújt - jogszabályban meghatározott esetben - az állami és a helyi önkormányzati szervek hivatalos eljárásának zavartalan lefolytatásához;

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességnek időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáférhető felvilágosítást megadni.

(2) A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha

a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

(3) A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.

(4) A rendőrt a jogainak érvényesítése végett bárki felkérheti más személy igazoltatására. Ha az igazoltatást kérő valószínűsíti, hogy az igazoltatáshoz jogos érdeke fűződik, és a személyazonosságát igazolja, a rendőr a kérést teljesíti. Az igazoltatott adatait a rendőrkapitányság adja ki az igazoltatást kérőnek, ha az adatokhoz fűződő jogosultságát hitelt érdemlően igazolja.

(5) Ha az igazoltatást kérő az igazoltatást követő 8 napon belül az adatok kiadását nem kéri, vagy a jogosultságát nem igazolja, az igazoltatottnak a (4) bekezdés alapján felvett adatait meg kell semmisíteni.

(6) Az adatok kiadásáról az igazoltatott személyt írásban értesíteni kell. Az értesítésben közölni kell az igazoltatást kérő igényének indokait. Ha az igazoltatott kéri, az igazoltatást kérő személyazonosító adatait vele közölni kell."

A Testület megállapítása szerint a rendőrség a hatósági határozat végrehajtása kapcsán segítséget nyújt a gyermek szakellátó intézménybe történő beszállításához, amennyiben ezt a kötelezettségét a szülő nem teljesíti.

Tekintettel arra, hogy az gyámhivatal azonnal végrehajtható határozatában arról rendelkezett, hogy a gyermek ideiglenes gondozási helyére történő szállításáról az É.-i Gy. Sz.-a gondoskodik a Gyvt. 79. § (8) bekezdése alapján, ezáltal az É.-i Gy. Sz. munkatársának ezen határozat adott felhatalmazást arra, hogy a gyermekeket a gyámhivatal által kijelölt gondozási helyre szállítsa, azonban mivel ezt a hatósági intézkedést a panaszos és az élettársa akadályozták, a gyermekjóléti szolgálat rendőri segítséget kért a határozatban foglaltak végrehajtásához. Jelen ügyben a Testület megállapítása szerint, a gyermekjóléti szolgálat dolgozója, mint hatóság járt el, így jogosult volt a rendőrség segítségét igénybe venni a hatósági eljárás lefolytatására. A panaszos azon kifogása kapcsán, mely szerint rendőröket csak a gyermekjóléti szolgálat munkatársa kérhetett volna rendőri segítséget, azonban jelen esetben O. M. Z. bejelentésére jelentek meg a rendőrök a helyszínen, a Testület megállapította, hogy sem az Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést, hogy mely személyi kör tehet, illetőleg nem tehet bejelentést a rendőrségen. Az Rtv. 2.§ (b) segítséget nyújt - jogszabályban meghatározott esetben - az állami és a helyi önkormányzati szervek hivatalos eljárásának zavartalan lefolytatásához. A polgármester bejelentése által a rendőrség tudomására jutott, hogy a gyámhivatal azonnal végrehajtható határozatának foganatosítását akadályozza a panaszos, valamint élettársa.

Mindezekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a hatóság megkeresése a rendőrség oldalán az Rtv. 2. § (2) b) bekezdése alapján teremtette meg az intézkedési kötelezettség jogalapját, így emiatt nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.

b) A Testület ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a rendőrség hogyan tett eleget az intézkedési kötelezettségének, hiszen a panaszos álláspontja szerint a rendőrök a helyszínen nem hallgatták meg őt.

A helyszínen a rendőrség meghallgatta a bejelentőt, illetőleg a gyámhivatal dolgozóját, akik előadták, hogy jogerős határozattal rendelkeznek a gyermekek családból való kiemelésére vonatkozásában, melynek a szülők, a panaszos és élettársa nem tesznek eleget, ezért annak

végrehajtásához rendőri segítséget kérnek. Ezután átadták a rendőrök részére a gyámhivatal határozatát, melynek átolvasása után felszólították a kiabáló, ellenszegülő panaszost, illetőleg élettársát, hogy tegyenek eleget a határozatban foglaltaknak. Azonban a panaszos és élettársa folyamatosan ellenálltak, ordibáltak, a rendőri jelentések is egybehangzón nyilatkoztak a tekintetben, hogy a panaszossal, valamint élettársával nem lehetett kommunikálni, a rendőrök többször is felszólították őket arra, hogy fejezzék be az ellenszegülő magatartást, higgadjanak le, azonban ennek nem tettek eleget.

A Testület megállapítása szerint a rendőrség a helyszínen a lehetőségekhez képest megfelelően járt el, hiszen meghallgatta a bejelentőt, illetőleg a gyámhivatal képviselőjét, akik átadták a gyámhivatal határozatát. A rendőrség a határozat áttanulmányozásával meggyőződött arról, hogy a gyámhivatal részéről megjelent személyek eljárása jogszerű-e, a megfelelő jogszabályi keretek között járnak-e el, illetőleg rendelkeztek-e olyan határozattal, amely kikényszerített intézkedés alapjául szolgál. Miután a rendőrség átolvasta határozatot, megállapította, hogy megfelelő jogalappal rendelkezik a gyámhivatal képviselője a gyermekek elszállítása vonatkozásában. Így a rendőrség a gyámhivatal segélykérése alapján, meggyőződve annak jogszerű eljárásáról felszólította a panaszost, valamint élettársát a gyermekek átadására. A Testület reagálva arra, hogy a rendőrség a panaszost nem hallgatta meg arra a megállapításra jutott, hogy figyelembe véve azt, hogy a panaszos és élettársa többszöri rendőri felszólítás ellenére sem hagyta abba az ordibálást, és az ellenállást, a rendőrségnek nem tudott kommunikálni velük, tehát a rendőrség nem tudta meghallgatni a panaszost, illetőleg az élettársát.

Tekintettel a fentebb leírtakra a Testület álláspontja szerint a panaszost nem érte jogsérelem a rendőri intézkedés során, hiszen a panaszos folyamatos ellenálló magatartása nem tette lehetővé a meghallgatását.

A fentiekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

c) A panaszos sérelmezte, hogy miután a rendőrök kiérkeztek a helyszínre nem intézkedtek O. M. Z.-nal és a videofelvételt készítő másik személlyel szemben, nevezetesen nem igazoltatták őket, pedig anélkül léptek be a panaszos otthonába, hogy bebocsátást kértek volna.

A panaszos, illetőleg a rendőrség által előadott tények megegyeznek a tekintetben, hogy a panaszos nem jelezte a rendőröknek azt, hogy a fent említett személyek engedély nélkül tartózkodnak a lakásában.

Az Rtv. 29. § szerint a rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani,

b) az igazoltatott személyt lakcímének, tartózkodási helyének - az igazoltatott választása szerint - a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel, valamint

c) amennyiben a 24/A. § (1) bekezdésében meghatározott személy felkérése alapján igazoltat, úgy az igazoltatott személyt a b) pontban megjelölt adatok igazolására, vagy ezen adatokra vonatkozó nyilatkozattételre kéri fel.

2) A Testület megvizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét.

a) Az előállítás jogalapja tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat tette.

A rendőrségi átirat szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pont I. fordulata alapján állították elő.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

Míg a panaszos előadta, hogy álláspontja szerint nem követett el semmit, nem állt ellen, illetőleg sem fenyegető, sem becsmérlő kijelentést nem tett, ennek ellenére a rendőrök mégis arcon ütötték, illetőleg bilincset alkalmaztak vele szemben, majd előállították. A panaszos azonban azt elismeri, hogy ingerülten viselkedett az intézkedés során, mivel nem értette egyet azzal, hogy a rendőrök vele szemben intézkedtek.

A rendőrség tájékoztatása szerint, a rendőrök felszólították a panaszost, illetőleg az élettársát, hogy a gyermekeket át kell adniuk a gyámhivatal részére. Azonban a panaszos és élettársa folyamatosan ellenálltak, elállták a bejárati ajtót, és azt kiabálták, hogy „a gyerekeket innen nem viszik sehova, úgysem adjuk ki.” Ezt követően többször felszólították a rendőrök a cselekményük abbahagyására, továbbá arra, hogy ne akadályozzák a rendőri intézkedést, mert azzal szabálysértést követnek el. Azonban a rendőri felszólítás nem járt eredménnyel, a panaszos és élettársa folyamatosan csak a sérelmeiket ordibálták. Mivel egyáltalán nem lehetett velük kommunikálni, a rendőr a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a panaszost és élettársát, hogy hagyják abba a magatartását és vessék alá magát a jogszerű rendőri intézkedésnek. Azonban továbbra is csak ordibáltak, valamint ellenálló magatartást tanúsítottak. Mivel a panaszos, illetőleg az élettársa nem hagyta abba a magatartását a rendőr az előállítás tényleges foganatosítása mellett határozott, amelynek a jogalapját az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata adta, tekintettel a panaszos magatartására, amely felvetette a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző szabálysértés megvalósítását.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont értelmezése alapján kijelenthető, hogy az előállításhoz három feltétel együttes megvalósulása szükséges (konjunktív elemek): a) egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti szabálysértés elkövetésének gyanúját, b) meghatározott személyhez vagy személyek csoportjához célzott rendőri felszólítás, amely a jogszerűtlen magatartás abbahagyására irányul; és végül c) az, hogy a rendőri felszólítás ellenére a személy, vagy személyek csoportja ezen jogsértő magatartás elkövetését mégis folytatja. Bármely feltétel hiánya az előállítás jogszerűtlenségének megállapítását vonja maga után.

a) A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrség átiratban egyöntetűen szabálysértés tovább folytatását jelölte meg előállítás végrehajtását megalapozó jogellenes cselekményként, mivel a panaszos többszöri rendőri felszólításnak sem tett eleget. A Szabs tv. 216. §-a szerint „aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.”

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. §-ára is, amely a következőként rendelkezik.

„19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés megvalósulásához tehát – figyelemmel az Rtv. 19. § szabályaira – egyrészt szükséges egy rendőri intézkedés, amely nem nyilvánvalóan jogszerűtlen, másrészt az, hogy ezzel az intézkedéssel szemben valaki ellenszegülést tanúsítson.

Utóbbi tényállási elem (az ellenszegülés) megállapításához pedig a Testület álláspontja szerint vagy aktív, tevőleges, az intézkedés céljának ellenszegülő – de a rendőr személyét fizikailag nem támadó – magatartás szükséges, vagy egy intézkedés végrehajtását gátló, passzív magatartás, szándékos nem cselekvés.

Azt a panaszos sem kifogásolta, hogy a helyszínen ingerülten reagált a rendőri intézkedésre. Tekintettel azonban arra, hogy a Testület korábban megállapította, hogy a panaszossal szemben a rendőrség kellő jogalap birtokában kezdeményezett intézkedést, így a panaszosnak együtt kellett volna működnie a rendőrséggel a gyámhivatali határozatban foglaltak foganatosítása érdekében. A panaszos sem tagadta azt, hogy ingerült volt, ellenséges magatartást tanúsíthatott az intézkedés alatt. Erre tekintettel tehát megállapítható, hogy a rendőri intézkedés jogszerű volt, amelyet a panaszos folyamatosan akadályozott.

b) Számba véve az előállítás jogalapja és a felhívott szabálysértési tényállás kapcsán a Testület által fentebb rögzített általános követelményeket, a panaszos előállítása akkor lenne jogszerűnek minősíthető, ha

- egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedéssel szemben ellenszegülést tanúsított volna,
- az eljáró rendőrök felszólították volna ezen ellenszegülő magtartás abbahagyására,
- azonban a panaszos ezt figyelmen kívül hagyva az intézkedéssel szembeni ellenállását fenntartotta volna.

Az, hogy a helyszínen egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedés zajlott, a Testület rendelkezésére bocsátott információk alapján megállapítható volt. A panaszos maga sem tagadta azt, hogy ellenállást tanúsított a rendőri intézkedéssel szemben. A rendőr először felszólította a panaszost magatartásának abbahagyására, hiszen folyamatosan ordibált, kiabált, ezáltal pedig akadályozta a rendőri intézkedés eredményes lefolytatását. Figyelemmel arra, hogy a panaszos – a rendőrség elmondása szerint – nem tett eleget a rendőri felszólításnak és cselekményét tovább folytatta, a rendőr ismét felszólította a panaszost a cselekménye

abbahagyására és együttműködésre szólította fel a panaszost, felhívta figyelmét, hogy a cselekményükkel akadályozzák a rendőri intézkedést, ezáltal szabálysértést valósítanak, amelynek következményeként előállítják. A panaszos csak azt kiabálta, hogy „A gyerekeket innen nem viszik sehova, úgysem adjuk ki.” A rendőr ismételt felszólította a panaszost a „Törvény nevében!”szavak előrebocsátásával. Azonban a felszólítás nem vezetett eredményre, tovább folytatta a kiabálást, erőszakos ellenálló magatartást, így testi kényszer alkalmazására volt szükség, melynek ugyancsak ellenállt a panaszos, így ezt követően vele szemben bilincset alkalmaztak.

Mindezek alapján az előállításhoz a jogalkotó által megkívánt három feltétel a Testület álláspontja szerint megvalósult, ezért az előállításnak a rendőrség által megjelölt Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata kellő jogalapot szolgált, így véleménye szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogszerűtlensége kapcsán.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogalapja miatt.

b) Mivel ugyanakkor az Rtv. 33. § (2) bekezdése alapján fogatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről a döntést, a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedett, ellenszegült, ezáltal akadályozta a jogszerű rendőri intézkedés eredményes lefolytatását és így magatartásával szabálysértést valósított meg. A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükség volt-e a panaszos előállítására annak érdekében, hogy a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését megtörjék és a szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges adatait meg tudják állapítani a rendőrök.

Az utóbbi kérdés tekintetében a Testület véleménye szerint a panaszos adatai a helyszínen rendelkezésre álltak, hiszen amikor a rendőrök a helyszínre kikerültek, akkor a panaszost már a vele szemben fogatosított korábbi intézkedések által ismerték, viszont a Testület álláspontja szerint a panaszos és élettársának ellenszegülését más módon nem lehetett megtörni, és nem lehetett másként megakadályozni, hiszen a panaszos többszöri felszólítás, ezt követően testi kényszer, majd bilincs alkalmazása ellenére is tovább folytatta ellenszegülő magatartását. Így a Testület álláspontja szerint adott helyen, adott időben nem állt a rendőrség rendelkezésére, más kevésbé jogkorlátozó eszköz az elérni kívánt cél realizálása érdekében, mint az előállítás. Ezért a Testület véleménye szerint a panaszossal szemben fogatosított személyi szabadságot korlátozó intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben fogatosított előállítás megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményeknek, így az arányos volt, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

c) A Testület ezt követően azt értékelte, hogy a panaszos előállításának időtartama a jogszabályi előírásoknak és az arányosság követelményének megfelelt-e.

A panaszost az előállításról szóló igazolás szerint 2014. július 25-én 15 óra 45 perctől 17 óra 10 percig állították elő.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmét az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok és felvételek alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A bejelentés helyszínére a rendőrség 15 óra 45 perc körül érkezett meg. Ekkor igazoltatták és részletesen meghallgatták a bejelentőt, illetőleg a gyámhivatal dolgozóját, ezt követően tanulmányozták a gyámhatósági intézkedés alapját képező gyámhivatali határozatot. Ezt követően igazoltatták a panaszost és az élettársát az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján. A felszólításokat és figyelmeztetéseket követően az Rtv. 32. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállították, ellenszegülő magatartása miatt vele szemben testi kényszert, majd az Rtv. 48. § d) pontja alapján bilincseltek. Ezt követően szállították át a kapitányságra, ahol a kapitányságvezető tájékoztatása szerint, a panaszos nyilvántartó rendszerekben történő ellenőrzésére, kényszerintézkedésekkel kapcsolatos iratok elkészítésére került sor, majd igazolásokat és nyilatkozatokat készítettek, illetőleg kitöltötték a szükséges dokumentációkat és végül 17 óra 10 perckor szabadon bocsátották.

A fentiek alapján tehát a panaszos előállítása összesen 1 óra 25 percen keresztül tartott. A Testület véleménye szerint a panaszos személyi szabadságának korlátozása jogszerű és arányos volt, hiszen ezen időtartamon belül érdemi cselekményeket hajtottak végre a panaszossal szemben és nem volt olyan „holtidő”, amikor a panaszos feleslegesen, bármiféle cselekmény foganatosítása nélkül tartózkodott volna a kapitányság épületében. Így erre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt követelménynek.

3) A Testület ezt követően a panaszos bilincselésének körülményeit vizsgálta meg.

A rendőrség a panaszossal szemben az Rtv. 48. § d) pontja szerint alkalmazott bilincset. A rendőrség tájékoztatása alapján, ellenszegülés megtörése érdekében alkalmaztak az intézkedő rendőrök a panaszossal szemben bilincset az intézkedés során. A panaszos 2014. július 25-én 15 óra 45 perc és 16 óra 15 perc között viselte a bilincset, azaz összesen 30 percen keresztül alkalmazott vele szemben a rendőrség kényszerítő eszközt.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe vételével alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. Az Rtv. 47. §-a a testi kényszer alkalmazására vonatkozóan rögzíti, hogy a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat. A 48. § alapján továbbá a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.

Az Rtv. előírásait a Szolgálati Szabályzat egészíti ki. A jogszabály 39. § (1) bekezdése rögzíti, hogy „az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan”. Ugyanezen törvényhely határozza meg azt, hogy az intézkedés alá vont személy magatartása minnek minősül: „a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevékeny ellenszegülést nem mutat; b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján igyekszik azt megakadályozni; c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrről, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre támad. Testi kényszer, vagy megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés a 40. § (1) bekezdése értelmében akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A bilincseléssel összefüggésben pedig a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdésében példalózó jelleggel felsorolja, hogy az adott kényszerítő eszköz alkalmazása az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben kivel szemben indokolt:

- „a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

Tehát a rendőrség a panaszos bilincselésének a jogalapjaként az ellenszegülés megtörését jelölte meg, tekintettel arra, hogy a panaszos ellenálló magatartást tanúsított a rendőri intézkedés során. A Testület megállapította azt, hogy a panaszos valóban nem működött együtt a rendőrökkel az intézkedés során, ezért állították elő. A rendőrség a fokozatosság követelményét szem előtt tartva a rendőrség először felszólította a panaszost, hogy ne akadályozza a rendőri intézkedést, azonban az előállítás foganatosítására irányuló felszólítás eredményre nem vezetett, így az arányosság és fokozatosság elvére tekintettel, a panaszossal szemben testi kényszert alkalmaztak az előállítás sikeres végrehajtása érdekében. Azonban mivel a panaszos továbbra is folytatta ellenszegülő magatartását, ellenállt a testi kényszernek, ezért vele szemben bilincset alkalmaztak. Erre tekintettel a Testület véleménye szerint a rendőrség helyesen a fokozatosság és az arányosság követelményének megfelelően járt el. A Testület megalapozottnak találta a rendőrség Rtv. 48. § d) pontjára történő hivatkozását a bilincs-használat vonatkozásában, hiszen a panaszos többszöri rendőri felszólítás, illetőleg ezt követően alkalmazott testi kényszer ellenére is ellenállást tanúsított, tehát az ellenszegülő magatartás megtörésére a testi kényszer nem volt elegendő. Erre tekintettel a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga a bilincselése kapcsán.

A Testület a fentiekben kifejtettek alapján megállapította, hogy nem sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga a bilincselés kapcsán.

4) Az alkalmazott testi kényszer tekintetében a Testület az alábbi következtetésre jutott.

A panaszos állítása szerint, nem tanúsított ellenállást, ennek ellenére vele szemben testi kényszert, majd bilincset alkalmaztak.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben rendőrség annak érdekében alkalmazott testi kényszert, hogy a panaszos többszöri sikertelen felszólítása ellenére folytatott ellenállását megtörje. Ezt indokolta az a tény, hogy a panaszos a jogszerűen intézkedő rendőri felhívás, illetőleg az előállításra történő felszólításra sem volt hajlandó együttműködni, tovább akadályozta a rendőri intézkedést. A rendőrség ezért alkalmazott vele szemben testi kényszert az Rtv. 47. § (1) bekezdésében és a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdésében foglalt követelmények figyelembevételével. Miután a testi kényszer nem bizonyult elegendőnek a panaszos vonatkozásában, bilincs alkalmazására került sor, hiszen a panaszos, mivel a testi kényszernek is ellenállt, kezeit próbálta feszíteni, folyamatosan szabadulni próbált.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani,

szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Rtv. 47. §-a a testi kényszer alkalmazására vonatkozóan rögzíti, hogy a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat.

Az Rtv. testi kényszerre vonatkozó rendelkezéseit a Szolgálati Szabályzat 40. §-a egészíti ki. Az (1) bekezdés szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfelfejtással alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. Továbbá a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

A Testület megállapítása szerint a rendőrök a fokozatosság követelményét tiszteletben tartva a rendőri intézkedés akadályozása, illetőleg ellenállás elhárítása érdekében a panaszost többször is felszólították az ellenszegülés abbahagyására, a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával, több alkalommal is figyelmeztették arra, hogy amennyiben tovább akadályozza az intézkedést, akkor előállítják. Miután a panaszos a többszöri felszólítás ellenére sem engedelmeskedett, tovább folytatta ellenálló magatartását, ordibált, illetőleg nem engedte, hogy elvigyék a gyermekeit, a rendőrök vele szemben testi kényszert alkalmaztak. Mindezekre tekintettel a rendőrök az Rtv. által előírt fokozatosság követelményének megfelelően felszólítást, eredménytelenségét követően testi kényszert alkalmaztak a panaszossal szemben, majd ezt követte a bilincshasználat, melyet a panaszos további ellenállása indokolt. Mindezekre tekintettel a Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos emberi méltóságából levezethető testi integritáshoz való joga.

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapjogból levezethető testi integritáshoz való joga.

5) A Testület ezt követően a panaszos bántalmazására vonatkozó kifogást vizsgálta meg.

A panaszos állítása szerint az intézkedő rendőrök arcon ütötték, annak ellenére, hogy ő nem is állt ellen a rendőri intézkedésnek.

A rendőrség a Testület kifejezett megkeresésére, határozottan visszautasította a panaszos ezen állításának valóságalapját, hiszen az intézkedő rendőrök közül egyik sem ütötte arcon a panaszost.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig

rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésre álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbször nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és a rendőrség nyilatkozatára, valamint a rendelkezésére álló orvosi feljegyzésre támaszkodhatott.

Tekintettel arra, hogy a rendőrség és a panaszos is eltérő információkat hozott a Testület tudomására a panaszos bántalmazása vonatkozásában, illetőleg tekintettel arra, hogy orvosi feljegyzés, ambuláns lap nem állt rendelkezésre, a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amely kapcsán megítélhetné volna a panaszos kifogásának megalapozottságát, vagy annak alaptalanságát. Figyelemmel a tapasztalt ellentmondásra, amelyet a Testület a rendelkezésre álló bizonyítási eszközei szűkös volta, valamint a bizonyítékok csekély számára tekintettel feloldani nem tudott ezért csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltóságából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán.

A tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos emberi méltóságából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán.

6) A panaszos sérelmezte, hogy az egyes rendőri intézkedéseknél, nevezetesen az előállításnál, valamint a kihallgatásánál nem volt jelen a gondnoka.

A rendőrség tájékoztatása szerint a rendőröknek tudomásuk volt arról, hogy a panaszos cselekvőképességet korlátozó gondnokság alatt áll, mivel már több alkalommal intézkedtek vele szemben. Azonban a panaszos gondnokának értesítését azért nem kísérelték meg a rendőrök, mert a panaszos kihallgatására nem került sor.

18. § (1) A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a

rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalok vagy gondnokok alá helyezték, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

A Testület megállapítása szerint az Rtv. hivatkozott szakasza kötelezően írja elő a gondnokok alá helyezett személy gondnokának értesítését. Jelen esetben a rendőrség nem értesítette a panaszos gondnokát. Minderre tekintettel a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga azáltal, hogy a rendőrség nem értesítette panaszos gondnokát.

Mindezekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszosnak sérült a tisztességes eljáráshoz való joga azáltal, hogy a rendőrök nem értesítették a panaszos gondnokát.

7) A Testület megvizsgálta a rendőrök szolgálati fellépését érintő kifogását.

A panaszos sérelmezte az intézkedő rendőrök által alkalmazott hangnemet, hiszen állítása szerint az intézkedés során a rendőrök végig fenyegető sürgetésből álltak ki, gúnyos megjegyzéseket tettek rá, illetőleg becsmérlő kifejezésekkel illették a betegsége miatt.

Az intézkedő rendőrök állítása szerint türelmesen kommunikáltak a panaszossal, valamint tekintettel a gyerekekre több alkalommal is higgadtságra kérték a panaszost és élettársát, akik folyamatosan csak kiabáltak. A panaszosra becsmérlő kifejezést nem tettek, végig kulturáltan, udvariasan beszéltek vele.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgároknál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok

ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy a rendőrség és a panaszos is eltérő információkat hozott a Testület tudomására a rendőrök által alkalmazott hangnem vonatkozásában a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amely kapcsán megítélhette volna a panaszos kifogásának megalapozottságát, vagy annak alogtalanságát. Figyelemmel a tapasztalt ellentmondásra, amelyet a Testület a rendelkezésre álló bizonyítási eszközei szűkös volta, valamint a bizonyítékok csekély számára tekintettel feloldani nem tudott ezért csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által alkalmazott hangnem kapcsán.

A tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos emberi méltóságához való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által használt hangnem kapcsán.

VI.

A Testület vizsgálata során megállapította, hogy a hatóság megkeresése a rendőrség oldalán az Rtv. 24. § (2) bekezdése alapján teremtette meg az intézkedési kötelezettség jogalapját, így emiatt nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület álláspontja szerint a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette intézkedési kötelezettségét, így a panaszost nem érte jogsérelem a rendőri intézkedés során, hiszen a panaszos folyamatos ellenálló magatartása nem tette lehetővé a meghallgatását, erre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A panaszos előállításának foganatosításához az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata kellő jogalappal szolgált, így álláspontja az előállítás végrehajtása kapcsán nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga. A Testület az előállítás időtartamának kapcsán azt arányosnak ítélte meg, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga. A Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga a bilincselés kapcsán. A Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapjogból levezethető testi integritáshoz való joga. A Testület megállapítsa alapján a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos emberi méltóságából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán. Továbbá szintén a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos emberi méltóságából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán. Azonban a Testület álláspontja szerint a panaszosnak sérült a tisztességes eljáráshoz való joga azáltal, hogy a rendőrök nem értesítették a panaszos gondnokát. A tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos emberi méltóságához való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által használt hangnem kapcsán.

Budapest, 2015. november 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET